

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/868/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120301812
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6120301812.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Mesto Žilina, Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, IČO: 00321796, zast. Advokátska kancelária Gallo, s.r.o., Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36715352, proti povinnému: X. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX M., zák. zast. G. U., nar. XX.XX.C., bytom X10 XX M., o vymoženie 16,42 Eur s príslušenstvom, o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/868/2020 zo dňa 13. augusta 2020, takto

rozhodol:

Sťažnosť oprávneného zamietla.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/868/2020 zo dňa 13. augusta 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženía iných trov exekúcie oprávneného vo výške 42,00 Eur zamietol.

2. V odôvodnení svojho uznesenia súd uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie podaným dňa 27.05.2020 domáhal od povinného vymoženía 16,42 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, výkazu daňových nedoplatkov sp. zn. OE/Dlu/0810541 vydaného Mestom Žilina dňa 10.09.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 10.09.2013. V návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený v elektronickom formulári v časti F) „Troy exekúcie - oprávnený“, ako aj opravou návrhu uplatnil nárok na troy exekúcie v celkovej výške 42,- Eur vrátane DPH, pozostávajúcich z výšky iných trov v sume 42,- Eur, predstavujúcich paušálne troy starej exekúcie v exekučnom konaní vedenom exekútorským úradom JUDr. Barbora Božíková Ághová, súdny exekútor, nástupca súdneho exekútora JUDr. Jozefa Kaducha, so sídlom Jaskový rad 79, 831 01 Bratislava, pod sp. zn. EX 2340/13. K uplatnenému nároku na náhradu paušálnych trov starej exekúcie súd dôvodil, že tieto troy prináležia súdnemu exekútorovi, pričom zákon č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní v ustanovení § 6 ods. 2 uvádza, že tieto troy znáša oprávnený, pričom zároveň neumožňuje oprávnenému domáhať sa ich náhrady od povinného. Podobne to platí aj pre troy exekúcie oprávneného. Zákon č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní v ustanovení § 9 ods. 3 výslovne uvádza, že oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie po zastavení starej exekúcie, okrem nároku na náhradu súdneho poplatku. To znamená, že oprávnený má opätovným návrhom na vykonanie exekúcie právo uplatniť si nárok len na to, čo mu priznáva exekučný titul, na podklade ktorého sa má exekúcia vykonať a nárok na náhradu súdneho poplatku, ktorý bol povinný zaplatiť za podanie tohto návrhu. Z uvedeného ustanovenia teda vyplýva, že oprávnený nemá nárok domáhať sa paušálnej náhrady trov starej exekúcie. Súd v tomto smere poukázal aj na právne závery exekučného súdu o tejto otázke v Uznesení Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 79Ek/693/2020, zo dňa 29.06.2020, podľa ktorého: „Uvedenými príkladmi súd nepodrobil úplnej komparácii dôvodovú správu s účinným znením zákona, iba poukazuje, že nezrovnalosti medzi schváleným (a už účinným) znením zákona č. 233/2019 Z.z. a dôvodovou správou nie sú výnimočné a vyskytujú sa na viacerých miestach. Už len z uvedeného považuje súd za potrebné odmietnuť výklad,

ktorý sa má mať oporu v dôvodovej správe k uvedenému právnomu predpisu. Taktiež súd uvádza, že pokiaľ ide o sumu 42,00 eur, ktorá predstavuje oprávneným uhradené trovy starej exekúcie ukončenej ex-lege za splnenia podmienok uvedených v zákone č. 233/2019 Z.z., na túto nedisponuje oprávnený spôsobilým exekučným titulom proti povinnému. Ako vyplýva z § 6 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je exekučným titulom. No uvedený exekučný titul predstavuje oprávnenie súdneho exekútora vymáhať paušálne trovy od oprávneného. Uvedený exekučný titul nezaväzuje k plneniu povinného (ktorému sa ani nedoručuje) a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov od povinného. Úhradou paušálnych trov oprávneným súdnemu exekútorovi totiž podľa názoru súdu nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu (zo súdneho exekútora na oprávneného) a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu (z oprávneného na povinného). Taktiež, ako vyplýva bez akýchkoľvek pochybností z ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., okrem náhrady súdneho poplatku za návrh, oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie sumy 42,00 eur od povinného a uvedené náklady oprávneného nie je možné podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z. uplatňovať ani ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.“ Súd tak pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie exekúcie zistil rozpor návrhu na vykonanie exekúcie s Exekučným poriadkom, preto v súlade s citovaným ustanovením § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženia iných trov exekúcie oprávneného vo výške 42,00 Eur zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený dňa 17. 08. 2020 sťažnosť, v ktorej poukázal na skutočnosť, že zákon č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní, zaviedol nútené obmedzenie práva selektívne vybraných veriteľov domáhať sa vymoženia svojich pohľadávok v na to určenom súdnom konaní. Toto obmedzenie je síce stanovené zákonom, ale bez akejkoľvek primeranej náhrady (čl. 20 ods. 4 Ústavy SR), naopak subjekt, ktorému sú retroaktívne obmedzené jeho práva (selektívne zákonom určený veriteľ), musí znášať náklady s týmto obmedzením (náklady s opätovným iniciovaním exekučného konania a so zastavením pôvodne začatého a zákonom nútené ukončeného). Zákonodarca zrejme v snahe o určité „vyváženie“ vzniknutej situácie v dôvodovej správe k § 6 predmetného zákona uvádza: „Celkové trovy starej exekúcie exekútora pozostávajú zo súčtu sumy, ktorú si exekútor už na trovách starej exekúcie v súlade s pravidlami pre čiastočné vymoženie nároku oprávneného ponechal a paušálnych trov starej exekúcie exekútora vzniknuté v súvislosti so zastavením starej exekúcie (ďalej len „paušálne trovy“), ktoré sú vo výške 35 eur bez dane z pridanej hodnoty, t. j. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška týchto paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty. Na úhradu iných trov starej exekúcie, ako trov uvedených v prvej vete, nemá exekútor nárok. Paušálne trovy znáša oprávnený a aj keď v tomto prípade paušálne trovy zaplatí oprávnený, z pohľadu „práva hmotného“ sa stanú príslušenstvom pohľadávky (ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky). Uvedené znamená to, že v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.“ V prípade ak by oprávnený nemal možnosť (tak ako to tvrdí súd v napadnutom uznesení) v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie požadovať náhradu paušálnych trov starej exekúcie, (ktoré znášal nie vlastným zavinením) ako príslušenstva vymáhanej pohľadávky, od povinného, bolo by ust. § 6 zák. č. 233/2019 celkom zjavne v rozpore s Ústavou SR. Poukázal na uznesenie ÚS SR IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13.05.2020, v ktorom ústavný súd síce odmietol sťažnosť sťažovateľiek namietajúcich, že upovedomeniami o zastavení starých exekúcií v časti výziev na zaplatenie ich paušálnych trov došlo k zásahu do ich ústavných práv, ale zároveň v predmetnom uznesení ústavný súd v bode 32 odôvodnenia uvádza, že sťažovateľkám nič nebráni podať opätovné návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môžu uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky. Žiadal preto, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi aj na vymoženie trov starej exekúcie tak, ako to požadoval v podanom návrhu na vykonanie exekúcie.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa § 245 CSP, v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

9. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP v spojení s § 243 CSP), dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná.

11. Základom rozhodnutia sťažnostného súdu bola aplikácia ust. § 250 ods. 1 CSP, keďže sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Z obsahu súdneho spisu mal súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho uviedol vyšší súdny úradník a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre uvedený právny záver, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na oprávneným uplatnené dôvody sťažnosti. Oprávnený v podanej sťažnosti nešpecifikoval, v čom považuje závery súdu v preskúvanom rozhodnutí za nesprávne. Súd preto nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej vyšším súdnym úradníkom. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť dôvodov uvedených v napadnutom uznesení by z titulu aplikácie ust. § 250 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo potrebné odôvodňovať uznesenie sťažnostného súdu. Avšak vo väzbe k dôvodom sťažnosti oprávneného súd považuje za potrebné nad rámec ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku doplniť odôvodnenie tohto uznesenia o výklad smerujúci k zdôrazneniu správnosti záverov prijatých súdom v napadnutom uznesení.

12. Súd v preskúvanom rozhodnutí podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietol uplatnený nárok oprávneného na vymoženie iných trov exekúcie vo výške 42,00 Eur. Oprávnený v podanej sťažnosti s rozhodnutím súdu nesúhlasil poukazujúc predovšetkým na dôvodovú správu k zákonu č. 233/2019 Z.z., z ktorej má podľa jeho tvrdení vyplývať jeho nárok domáhať sa voči povinnému pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 9 zák. č. 233/2019 Z.z. aj vymoženia paušálnych trov starej exekúcie v sume 42,- Eur podľa § 6 zák. č. 233/2019 Z.z., ktoré uhradil súdnemu exekútorovi. V opačnom prípade by bolo ust. § 6 zák. č. 233/2019 celkom zjavne v rozpore s Ústavou SR. Existenciu tohto nároku podľa oprávneného konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn.: IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13.05.2020.

13. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 233/2019 Z.z.“), trovy starej exekúcie exekútora pozostávajú z trov exekútora, ktoré si pred zastavením starej exekúcie z prijatého alebo vymoženého plnenia oprávnené ponechal, a paušálnych trov vo výške 35 eur; ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty, ktorú je exekútor povinný platiť podľa osobitného predpisu. Na úhradu iných trov starej exekúcie, ako trov uvedených v prvej vete, nemá exekútor nárok.

14. Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 233/2019 Z.z., paušálne trovy znáša oprávnený. Exekútor vyzve oprávneného na zaplatenie paušálnych trov v upovedomení o zastavení starej exekúcie, ak exekútor paušálne trovy uplatňuje.

15. Podľa § 6 ods. 3 veta prvá zák. č. 233/2019 Z.z., upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov, na základe ktorej neboli paušálne trovy uhradené do 60 dní od ukončenia exekučného konania, je exekučným titulom.

16. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 233/2019 Z.z., oprávnený po zastavení starej exekúcie podľa tohto zákona podá opätovne návrh na vykonanie exekúcie, k návrhu na vykonanie exekúcie musí pripojiť exekučný titul, upovedomenie o zastavení starej exekúcie alebo uznesenie súdu, ktorým určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa § 8 ods. 2, alebo ktorým súd zamietol námietky alebo ktorým sa námietky odmietli.

17. Podľa § 9 ods. 3 zák. č. 233/2019 Z.z., okrem náhrady súdneho poplatku za návrh podľa odseku 1 oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním.

18. Súd na úvod považuje za potrebné poukázať na základnú zásadu uplatňovanú v exekučnom konaní, a to že súdny exekútor má nárok na náhradu trov exekúcie zásadne od povinného a to v okamihu nariadenia exekúcie, avšak s výnimkou situácií predpokladaných zákonom, kedy zákon ukladá súdu (resp. súdnemu exekútorovi pri zastavení starých exekúcií podľa § 6 zák. č. 233/2019 Z.z.) zaviazat' na úhradu trov exekúcie súdneho exekútora namiesto povinného, oprávneného. Vždy sa však jedná o pohľadávku súdneho exekútora spočívajúcu v nákladoch exekúcie, ktorú má súdny exekútor buď voči povinnému, alebo voči oprávnenému. Citované zákonné ustanovenie § 6 zák. č. 233/2019 Z.z. jasne ustanovuje, že trovy starej exekúcie exekútora pozostávajú aj z paušálnych trov vo výške 35,- Eur navýšených o DPH, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty, pričom tieto trovy znáša oprávnený (§ 6 ods. 2 zák. č. 233/2019 Z.z.). V danom prípade zákonodarca jasne ustanovil, že pri zastavení starej exekúcie je to práve oprávnený, kto je povinný znášať tieto paušálne trovy starej exekúcie súdneho exekútora. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie sa stáva exekučným titulom, na základe ktorého je exekútor oprávnený domáhať sa vymoženía paušálnych trov starej exekúcie voči oprávnenému aj cestou jeho núteného výkonu, keďže zákonodarca tomuto právnenému aktu súdneho exekútora priznal status exekučného titulu (§ 6 ods. 3 zák. č. 233/2019 Z.z.). Preto už zo svojej podstaty tohto nároku (nárok súdneho exekútora na trovy exekúcie) nie je možné prisvedčiť názoru, že sa jedná o príslušenstvo pohľadávky oprávneného v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Pohľadávku súdneho exekútora na trovy starej exekúcie ani po jej uhradení oprávneným nie je možné na podklade tohto ustanovenia považovať za príslušenstvo opätovne vymáhanej pohľadávky oprávneného. Tento záver umocňuje aj skutočnosť, že náklady spojené s uplatnením alebo bránením práva v (súdnom) konaní sa v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka nestanú príslušenstvom pohľadávky skôr, než je o nich príslušným orgánom rozhodnuté. Ak strane (účastníkovi) konania príslušný orgán nárok na náhradu trov konania v určenej výške neprizná, nie je možné tieto trovy následne vymáhať ani v exekučnom konaní pre absenciu exekučného titulu ako materiálneho predpokladu vedenia exekúcie. Pokiaľ ide o sumu 42,00 Eur, ktorá predstavuje oprávneným uhradené trovy starej exekúcie ukončenej ex lege za splnenia podmienok uvedených v zákone č. 233/2019 Z.z., na túto oprávnený nedisponuje žiadnym exekučným titulom proti povinnému, ako to správne uviedol aj súd v napadnutom uznesení. Ako vyplýva z § 6 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je exekučným titulom. No uvedený exekučný titul zakladá výlučne oprávnenie súdneho exekútora vymáhať paušálne trovy od oprávneného, ktorý tu vystupuje ako subjekt povinnosti. Oprávnený tak nedisponuje žiadnym exekučným titulom, ktorý by ho oprávňoval domáhať sa voči povinnému vymoženía paušálnych trov starej exekúcie v sume 42,- Eur s DPH. Úhradou paušálnych trov oprávneným súdnemu exekútorovi totiž ani podľa názoru sťažnostného súdu nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu zo súdneho exekútora na oprávneného a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu z oprávneného na povinného. Príslušenstvom vymáhanej pohľadávky oprávneného potom nemôžu byť paušálne trovy starej exekúcie prináležiace súdnemu exekútorovi, a to ani po ich uhradení súdnemu exekútorovi zo strany oprávneného. Súd zároveň konštatuje, že zákon č. 233/2019 Z.z. tieto paušálne trovy súdneho exekútora osobitným ustanovením nezaradil po ich uhradení medzi príslušenstvo pohľadávky oprávneného a tak v tejto právnej úprave absentuje ustanovenie, ktoré by

umožňovalo oprávnenému v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie požadovať ich náhradu. Súd ďalej dodáva, že z ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z. vyplýva, že okrem náhrady súdneho poplatku za návrh oprávnený nemá nárok na náhradu iných trov spojených s jeho podaním. Správny je potom záver súdu prijatý v preskúvanom rozhodnutí, že oprávnený nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie sumy 42,00 Eur od povinného a uvedené náklady oprávneného nie je možné podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z. uplatňovať ani ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

19. Neušlo pozornosti súdu, že oprávnený v podanej sťažnosti odkazuje najmä na dôvodovú správu, konkrétnym ustanovením zákona č. 233/2019 Z.z. však svoje tvrdenia nepodporil. Rovnako v okolnostiach daného prípadu bližšie nepodrobil výkladu ani ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, upravujúceho príslušenstvo pohľadávky. Podľa súdu tak oprávnený vyvodzuje svoje právo domáhať sa voči povinnému vymoženiu paušálnych trov starej exekúcie v sume 42,- Eur s DPH len na podklade dôvodovej správy k zák. č. 233/2019 Z.z., avšak bez opory v ustanoveniach samotného zák. č. 233/2019 Z.z. Pokiaľ potom aj dôvodová správa uvádza, že síce tieto paušálne trovy zaplatí oprávnený, z pohľadu „práva hmotného“ sa stanú príslušenstvom pohľadávky (ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky) a v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu, súd pripomína, že dôvodová správa sama o sebe nie je právnou normou, jej primárnym účelom je objasniť úmysel zákonodarcu pri prijímaní novej právnej úpravy. Preto aj keď dôvodová správa počíta s vymáhaním paušálnych trov exekúcie pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného, nie je možné súčasne odhliadnuť od spôsobu, akým sa návrh zákona odrazil v celkovej právnej úprave ukončenia starých exekúcií a opätovného podávania návrhov na vykonanie exekúcie zo strany oprávnených subjektov, keďže na existenciu legitímnych očakávaní adresátov právnych noriem je nutné nahliadať nie len izolovane na podklade dôvodovej správy k návrhu zákona, ale práve z hľadiska, ako sa návrh právnej úpravy celkovo odrazil v texte zákona, ktorý sa môže od pôvodného zámeru či predstáv jeho navrhovateľa líšiť. Aj návrh zákona č. 233/2019 Z.z. bol dotknutý viacerými podstatnými zmenami pri prerokovaní v Národnej rade Slovenskej republiky, pričom z obsahu celej dôvodovej správy k tomuto návrhu zákona je zrejmé, že nezodpovedá prijatému normatívnemu textu zákona. Nezrovnalosti medzi schváleným (a už účinným) znením zákona č. 233/2019 Z.z. a dôvodovou správou nie sú výnimočné a vyskytujú sa na viacerých miestach. Sťažnostný súd preto upriamuje pozornosť na skutočnosť, že oprávnený odvodzuje svoj nárok domáhať sa voči povinnému v novej exekúcii vymoženiu aj sumy uhradených paušálnych trov exekútora v starej exekúcii bez opory v prijatom texte zákona. Pokiaľ sa úmysel zákonodarcu v tomto smere neprejavil v účinnej právnej úprave a nemá tak žiadnu oporu v zákone, nie je možné ho dotvoriť súdnym výkladom tak extenzívnym, že sa celkom odkloní od zákonného textu. Úlohou súdu je uplatňovať, nie však pretvárať dielo zákonodarcu. Pokiaľ by súd neaplikoval účinné znenie zákonných noriem, dopúšťal by sa svojvôle, pretože mu na podklade dôvodovej správy neprináleží právo ignorovať znenie aplikovaného právneho predpisu. Súd tak bol v tomto prípade povinný uplatniť zák. č. 233/2019 Z.z. ako právny predpis upravujúci zastavenie starých exekúcií ako *lex specialis posterior*, ktorým bol pri posudzovaní opätovného návrhu povinného na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 zák. č. 233/2019 Z.z. v zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy SR viazaný.

20. Súd v reakcii na obsah podanej sťažnosti zároveň dodáva, že zo zásady ústavne konformného výkladu a uplatňovania právnych predpisov explicitne vyjadrenej v čl. 152 ods. 4 ústavy vyplýva aj požiadavka, aby všetky orgány verejnej moci vykladali a uplatňovali zákony (záonné normy) v súlade s obsahom a účelom dotknutých ústavných noriem (III. ÚS 58/08, III. ÚS 273/08). V posudzovanom prípade je však prijatá úprava zastavenia určených starých exekúcií v zákone č. 233/2019 Z.z. jednoznačná, nepripúšťajúca iný výklad než ten, ktorý prijal exekučný súd. Preto súd ani nemohol vyhovieť požiadavke oprávneného na ústavne konformný výklad konkrétneho ustanovenia (napr. s čl. 20 Ústavy SR) tak, že paušálne trovy starej exekúcie v sume 42,- EUR s DPH tvoria príslušenstvo opätovne vymáhanej pohľadávky oprávneného, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) takéto ustanovenie v posudzovanom prípade úplne absentuje. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že ani oprávnený žiadne ustanovenie, na podklade ktorého by sa oprávneným uhradené paušálne trovy súdneho exekútora v starej ukončenej exekúcii stali príslušenstvom opätovne vymáhanej pohľadávky oprávneného, neoznačil. Súd v reakcii na obsah podanej sťažnosti ďalej pripomína, že o súlade zákonov s ústavou rozhoduje výlučne ústavný súd (čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), ako bolo uvedené vyššie, všeobecné súdy sú účinnou právnou úpravou viazané.

21. Sťažnostný súd sa oboznámil aj s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13.05.2020, na ktoré poukázal oprávnený v podanej sťažnosti, kde ústavný súd v odseku 32. konštatuje, že: „sťažovateľkám nič nebráni podať opätovné návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môžu uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky.“ K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty nepochybne patrí princíp právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (mutatis mutandis I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Sťažnostný súd z obsahu tohto rozhodnutia zistil, že ústavný súd sa v tomto konaní zaoberal otázkou, či upovedomeniami o zastavení starých exekúcií v časti výziev na zaplatenie paušálnych trov v sume 42,- Eur súdnemu exekútorovi zo strany sťažovateľiek, ktoré v ex lege zastavených starých exekúciách vystupovali v procesnej pozícii oprávnených, došlo k zásahu do ich ústavných práv. Sťažovateľky v podanej sťažnosti kritizovali právnu úpravu § 6 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z., v zmysle ktorej paušálne trovy starej exekúcie (35,- Eur + DPH) znáša oprávnený, ako protiústavnú. Zo zistených skutočností vyplýva, že ústavný súd v danom prípade posudzoval ústavný súlad interpretácie § 6 ods. 2 zák. č. 233/2019 Z.z. v napadnutých upovedomeniach o zastavení starých exekúcií a preto jeho závery na daný prípad nedopadajú. Len v závere svojho rozhodnutia na podporu svojich záverov (sťažovateľky so svojou sťažnosťou neuspeli) bez bližšieho zdôvodnenia vyslovil, že sťažovateľky si môžu uplatniť paušálne trovy starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky. Keďže ústavný súd k tomuto nepodal žiadne vysvetlenie, ktoré by bolo spôsobilé vyvrátiť vyššie prezentované závery exekučného súdu v tomto konaní a ústavný súd ani neposudzoval súladnosť takej interpretácie a aplikácie právnych predpisov v napadnutom upovedomení s Ústavou Slovenskej republiky (resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách), ktoré by boli aplikovateľné na daný prípad, sťažnostný súd mu nemohol pripísať ani oprávneným požadovanú relevanciu, keďže sa nedotýka právneho rámca prejednávanej veci. V danom prípade pri výklade súvisiacich právnych predpisov exekučným súdom nemohol byť nijak zasiahnutý ani princíp právnej istoty oprávneného v podobe predvídateľnosti práva, keďže sa nejedná o skutkovo a ani právne obdobné veci, čomu zodpovedá aj skutočnosť, že oprávnený sa vzhľadom na predmet konania pred ústavným súdom očividne ani nenachádza v situácii obdobnej tej, v ktorej sa ocitli pred ústavným súdom sťažovateľky. Pre úplnosť súd dodáva, že mu nie je známe také rozhodnutie ústavného súdu, v ktorom by tento súd posudzoval ústavnú udržateľnosť rozhodnutia exekučného súdu o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie voči povinnému v časti vymoženía paušálnych trov starej exekúcie. Len takéto rozhodnutie by bolo pre posúdenie daného prípadu významné.

22. Podľa § 10 ods. 1 zák. č. 233/2019 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, na postup podľa tohto zákona sa použije Exekučný poriadok, okrem ustanovenia § 53 ods. 3 písm. g).

23. Podľa 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku, súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak zistí rozpor návrhu alebo exekučného titulu s týmto zákonom.

24. Podľa § 53 ods. 4 veta prvá Exekučného poriadku, súd z dôvodov podľa odseku 3 návrh zamietne celkom alebo sčasti.

25. Sťažnostný súd na podklade vyššie uvedeného výkladu a zistených skutočností dospel k záveru, že pokiaľ súd v napadnutom uznesení návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti uplatneného nároku na vymoženie iných trov exekúcie v sume 42,- EUR zamietol na základe ustanovenia § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku v spojení s § 53 ods. 4 Exekučného poriadku, takéto rozhodnutie je vecne správne. Z uvedených dôvodov súd nemohol konať inak, než postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) sťažnosť oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku ako nedôvodnú zamietnuť. Keďže do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania len oprávnený (§ 35 ods. 1 Exekučného poriadku), v danom prípade nebolo medzi kým rozhodnúť o nároku na náhradu trov tohto konania. Z týchto dôvodov súd výrok o trovách sťažnostného konania považoval za nadbytočný (k tomu porovnaj napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. 02. 2017, sp. zn. 17Co/38/2017).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti tomuto uzneseniu dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).